

AFBLADA, v. a. 1. Se *Aflåda*.

AFBLEKA, v. a. 2. Småningom bleka.

AFBLEKNA, v. n. 1. Småningom blekna. — *Afblekande, n. 4.*

AFBLÅSA, v. a. 2. 4) Genom blåst afbryta. *Stormen har a-åst flera träd.* — 2) Genom blåst lösbräta, lösrycka. *Det kom en väderil, som a-åste en mängd qvistar och grenar af träden i skogen.* — 3) Bortblåsa. *A. dammet af bordet.* — 4) Genom blåsande i trumpet förkunna upphörandet af (riksdag, marknad, möte, o. s. v.). — *Blåsa af* kan sägas i bem. 1. 2. 3. — V. n. Af blåst bortföras, borttryckas. *Hatten a-åste. Äplena a-a.* — *Bättre Blåsa af.* — *Afblåsande, n. 4.* o. *Afblåsning, f. 2.*

AFBLÅDA, v. a. 1. Borttaga bladen af (en planta). — *Afblådande, n. 4.* o. *Afblådning, f. 2.*

AFBOGA, (o har slutet ljud) v. a. 1. (sjötl.) Medelst sido- och nocktackel lyfta ett ankar från relingen och hänga det i rust- och penterlinan, så att det är färdigt att falla.

AFBORSTA, v. a. 1. 4) Medelst borste borttaga (dam, orenlighet, o. s. v.) från något. *A. dammet af en rock, gatsmutsen af ett par stöflar.* — 2) Medelst borste befria från dam, smuts, o. s. v. *A. en rock.* — Äfv. *Borsta af.* — *Afborstande, n. 4.* o. *Afborstning, f. 2.*

AFBRAKA, v. n. 1. Med brak afbrista, gå af. — *Bättre Braka af.*

AFBRINNA, v. n. 3. (böjes som *Brinna*.) 1) Genom eld helt och hållet förstöras. *Hela staden här afbrunnit.* — *Syn.* Se *Brinna*. — Genom eld afsändras och förstöras (om delar af ett helt). — 3) (om skjutvapen och fyrverkeri) Fatta eld och explodera. *Bössan råkade a. Skotten a. stundom icke i regnväder.* Äfv. *Brinna af.* — *Syn.* Explodera, Gå lös, Gå af, Lossas, Afsmälla. — *Afbrinnande, n. 4.*

AFBRISTA, v. n. 5. (böjes som *Brista*) Brytas eller slitas tvärs af. *Tyngden var så stor, att bron afbrast på midten. Hösståget har afbrustit, emedan tyngden var för stor.* — Äfv. *Brista af*, hvilket mera brukas i imperf. o. pret. — *Afbristande, n. 4.*

AFBROT, n. 5. 4) Handlingen, då någon-ting, som göres eller sker, eller ett förhållande, afbrytes. *Göra a. i ens läsning. Det blef ett kort a. i det eviga regnandet. Ett plötsligt a. af fredslugnet.* — *Syn.* Uppehåll, Paus. — 2) I ögonen fallande, ganska märkbar olikhet. *Den svarta färgen gör här för starkt a. mot den gula.* — *Syn.* Motsats, Kontrast. — *Göra a.* = Afbryta, Afsticka, Kontrastera.

AFBRUTEN, a. p. 2. neutr. — *et. A—let tal, a—tna ord*, då uppehåll göras emellan meningarna eller orden. — *Syn.* Abrupt, Tvärhuggen, Osammanhängande.

AFBRUTET, adv. (fig.) Med afbrott emellan meningarna och orden. *Tala a.*

AFBRÛNA, v. a. 1. (kok.) Gifva brunaktig färg genom någon tillsats.

AFBRYTA, v. a. 3. (böjes som *Bryta*) 1) Bryta något så, att det går tvärs af. *A. en käpp.* — *Syn.* Se *Bryta*. — 2) Bryta lös (en del ifrån något helt). *A. en blomma från stjelen.* — 3) (fig.) Förorsaka upphörandet af något, antingen för en tid eller för alltid. *A. tystnaden. A. vänskapen med någon.* — 4) (fig.) Hindra att fortsätta. *A. någon i hans tal.* — V. n. Bilda skarp motsats. *Hans handlingssätt a—ter starkt emot*

hans förr yttrade grundsatsar. — Äfv. *Bryta af.* — *Syn.* Göra afbrott, Afsticka, Kontrastera. — *Afbrytande, n. 4.* (bem. 1. 2. 3), o. *Afbrytning, f. 2.* (bem. 1. 2).

AFBRÄCK, n. 5. Skada, förlust. *Lida a. Göra någon stort a.*

AFBRÄCKA, v. a. 2. 4) Bräcka något så, att det går af. — 2) (föga brukl.) Aflossa (gevär). *Bräcka af* är mera brukligt.

AFBRÄNNA, v. a. 2. 1) Medelst eld helt och hållet förstöra (städer, byar, hus, o. s. v.). — *Syn.* Se *Bränna*. — 2) Medelst eld borttaga något ifrån en yta eller mindre delar från ett helt. *A. stubben på en åker. A. qvistarna på ett träd.* — 3) Antända brännbara ämnen, så att de explodera. *A. fängkrutet, ett fyrverkeri.* — 4) Aflossa (skjutvapen). *A. en kanon, ett gevär, ett skott.* — *Syn.* Se *Afskjuta*. — 5) (tekn.) a) Fullborda tillverkningen af något ämne, som vid beredningen måste brännas. *A. ett visst quantum brännvin. A. två ugnar tegel.* — b) Mildra en spirituös vätska genom bränning. *A. konjack.* — c) (kok.) Mildra den råa smaken hos en rätt genom bryning. *A. en sås.* — d) Rena en metall yta genom eld. — *Bränna af* kan äfven sägas, utom i bem. 5. — *Afbrännande, n. 4.*

AFBRÄNNING, f. 2. 4) Handlingen, då man afbränner. — 2) Den förlust, ett ämne lider genom bränning, glödgnung eller smältning. — 3) (fig.) Minskning i vinst eller inkomst. — *Syn.* Se *Förlust*.

AFBRÖSTA, v. a. (artil.) Skilja lavetten ifrån förställaren. — Äfv. *Brösta af.* — *Afbröstande, n. 4.* o. *Afbröstning, f. 2.*

AFBULNA, v. n. 1. Genom bulning affalla. *Nageln har a-at.*

AFBULTA, v. a. 1. Bulta något så, att det går af.

AFBÄNDA, v. a. 2. Bända något så, att det brister.

AFBÄRA, v. a. 3. (böjes som *Bära*) Bära något ifrån (lass, fartyg, o. s. v.). — Äfv. *Bära af.*

AFBÖJA, v. a. 2. 4) Genom böjning afbryta. — 2) Gifva någon-ting en riktning åt sidan, så att det ej träffar målet. *A. ett slag, ett hugg, en värjstöt.* — 3) (fig.) Hindra inträffandet af något (i allmänhet genom fredliga, försönliga medel). *A. en olycka, ett slagsmål.* — *Syn.* Se *Hindra*. — Äfv. *Böja af* i bem. 1. — *Afböjande, n. 4.* (i alla bem.) o. *Afböjning, f. 2.* (i bem. 1.).

AFBÖN, f. 3. 4) (jur.) Afbedjande, inför domstol, af en förnärmelse (bestående vanligtvis i äreröriga beskyllningar, o. s. v.). — 2) (i allmänhet) Bön om tillgift.

AFBÖRDA, v. a. 1. 4) Befria sig ifrån (skuld, förbindelse, löfte). — 2) (om floder, sjöar) Utgjuta. *Dalelven a-r sitt vatten i Bottniska Viken.* — *A. sig, v. r. 1)* Befria sig ifrån. *A. sig en skuld, en beskyllning.* — 2) (om floder, sjöar) Utgjuta sitt vatten. — *Afbördande, n. 4.*

AFBÖRDA, v. a. 1. Afmätta med cirkel. — *Afcirklande, n. 4.*

AF DAGA. *Taga a. d.*, se följ. ord.

AFDAGATAGA, v. a. 3. (böjes som *Taga*) Taga lifvet af, döda (lönnligt eller genom försåt, äfven om laga afrättning). *A. sitt foster. Låta a. någon genom gift.* — Brukas äfv. *Taga af daga.* — *Afdagatagande, n. 4.*

AFDAMMA, v. a. 1. Medelst damborste o. d. rena från dam. *A. väggarna, taket.* — V. n. Bortgå i form af fint stof. *Gruset a-ar från*